

เทศน์เช้า วันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมะ วันนี้วันพระ วันพระวันที่ชาวพุทธแสวงหาบุญกุศลของตน แสวงหาบุญกุศลของตนก็เพื่อให้หัวใจมันเข้มแข็งขึ้นมา ถ้าหัวใจเข้มแข็งขึ้นมา เห็นไหม เวลาความทุกข์ทางโลก บังคับเครื่องอาศัยๆ เศรษฐกิจไม่ดีเราต้องปากกัดตีนถีบ มันมีความทุกข์ความยากทั้งสิ้น ถ้าความทุกข์ความยากทั้งสิ้น สิ่งที่คุณที่สร้างบุญกุศลของเขามา ถ้าสร้างบุญกุศลของเขามา เขาทำสิ่งใดแล้วเขาพออยู่พอกินของเขา เวลาเขาขาดตกบกพร่องขึ้นมา เขาก็ต้องแสวงหาของเขา เป็นแบบพระ

เวลาพระเรา พระเราพระอุปัชฌาย์ธรรมฐาน เวลาพระอุปัชฌาย์ธรรมฐาน เวลาเข้าพรรษาฯ หลวงตาท่านสอนไว้ ท่านสอนไว้ว่า เมื่อก่อนเราบวชใหม่ๆ เราอยากจะถืออุตุรงค์ เวลาถืออุตุรงค์ขึ้นมาแล้วเราต้องศึกษาจากตำราขึ้นมา เราก็คาดหมายมันไปผิดพลาด คาดหมายผิดพลาดนะ แล้วคนที่แก้วัดเขาก็ค่อยล่อค่อยลง คอยวางหลุมพรางให้เราทำได้ผิดพลาด

พระก็มาจากคน คนก็มีการพิจารณาอารมณ์ พระก็มีพิจารณาอารมณ์เหมือนกัน

ฉะนั้น เวลาไปอยู่กับหลวงตา หลวงตาท่านบอกว่าให้ถืออุตุรงค์ฯ

เวลาถืออุตุรงค์ขึ้นมา ท่านอยู่กับหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นเป็นพระอรหันต์ หลวงปู่มั่นท่านถืออุตุรงค์ ท่านถือผ้า ๓ ผืน หลวงตาท่านเป็นผู้อุปัชฌาย์ ท่านบอกเลย ไม่เคยเห็นใช้คหบดีจีวรของใครเลย ท่านจะเก็บเอาตามที่คนเขาทิ้งแล้ว ทิ้งแล้วท่านเอาไปซัก ซักแล้วก็เอามาเย็บ มาปัก มาเย็บ

เวลาท่านสมัยอยู่เชียงใหม่ เวลาหลวงปู่ลี วัดอโศการาม ไปอยู่กับท่าน ไปเห็นเสื้อผ้าของข้าราชการเก่าเขาอยู่ข้างถนน ท่านก็เอาดินเขี่ยไปเรื่อยๆ เพราะบิณฑบาตไป ไปเก็บมันน้ำเกลียด พอพ้นจากสายตาคนแล้วท่านก็เห็บชายพกไว้ เวลาชายพกไว้ ๓ วัน ๔ วัน ท่านเอา

กลับไปวัดนะ ท่านก็เอาไปซัก ซักแล้วท่านก็ตัดเย็บเป็นย่าม เป็นย่ามแล้วก็เอาให้หลวงปู่ลี วัดอโศการามใช้

เวลาจิตใจคนที่เป็นธรรมๆ ท่านแสวงหามา เพราะธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้รู้จักประหยัคมัธยัสถ์ ให้ภิกษุเป็นผู้เรียบง่าย เป็นผู้ติดดิน เป็นผู้ที่ไม่เห่อเหิมทะเยอทะยาน

ฉะนั้น เวลาเห่อเหิมทะเยอทะยานขึ้นมา เวลาบิณฑบาตๆ เวลาภิเษกมันก็ปลิ้นปล้อน ปลิ้นมันก็เรื่องธรรมดา จะเป็นขุนนาง จะเป็นพระขุนนางกันไปหมด เวลาฉันข้าวก็ฉันแบบขุนนาง เล่นมโหรี เวลาฉันใช้ช้อนเคาะบาตร เคาะกระโถนไป ท่านบอกว่า นั่นเล่นดนตรีไทย มันไม่มีสติไม่มีปัญญาไง

เวลาอยู่กับหลวงตา หลวงตาท่านบอกนะ ถ้าเป็นลูกศิษย์เราต้องถือธุดงค์ฯ ถ้าท่านไปเยี่ยมวัดไหนแล้วถ้าไม่ถือธุดงค์ กลับมาท่านบอกว่าไม่ใช่ลูกศิษย์เรา

เหตุผลของท่านๆ ตำรับตำรามันมีของมันอยู่แล้ว ถ้าเหตุผล ตำรับตำรามันมีอยู่แล้ว ถ้าไม่มีใครทำมันก็เป็นตำรับตำราอยู่อย่างนั้นนะ มันก็เป็นอักษรอยู่ในหนังสือมันนะ ใครทำก็ผิดก็ถูก ใครทำไม่ถูกไม่ผิด ทำแล้วแต่จินตนาการของตน

แต่มีครูบาอาจารย์ท่านทำเป็นแนวทางมา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงตาท่านให้ทำฯ ท่านบอกว่ามันอยู่ในตำรับตำรา เราก็มาทำให้มันเป็นชีวิตจริง

เวลาบิณฑบาตฯ ถือธุดงค์ฯ ธุดงค์เพื่ออะไร ธุดงค์เพื่อให้เรียบง่าย ธุดงค์ไม่ให้มันทะยานอยาก ธุดงค์ได้ในสิ่งนั้น

เราถือธุดงค์ เราถือธุดงค์อยู่ทางภาคอีสาน ข้าวเหนียวกับผักต้มครับ ผักต้มห่อด้วยใบตอง กล้วยพลาสติกยังไม่มี ข้าวเหนียวกับผักต้ม ข้าวเหนียวกับผักต้ม

แล้วคนที่เขามีเลศนัยของเขา เขาก็ไปสั่งให้โยมใส่บาตรฯ หมูสะเต๊ะ เอาหมูสะเต๊ะนะ เอาปลากะพงย่าง นี่ไง ถือธุดงค์อย่างนั้นหรือ

การถืออุตุงค์ ถืออุตุงค์เพื่อกักน้อยสันโดษ แล้วเวลาใส่บาตรๆ เราได้สิ่งใดมา เห็นไหม หลวงตาท่านพูดถึงที่บ้านผือ ซาบซึ่งบุญคุณของเขามาก ซาบซึ่งบุญคุณของเขามากเพราะมันไม่มีตลาด เวลาพระ ๓๐-๔๐ เขาต้องหาอยู่หากินของเขา เขาต้องเก็บผักเก็บหญ้า เก็บผักสวนครัวของเขา ต้องเลี้ยงพระทั้งวัดให้ได้

หลวงตาท่านซาบซึ่งบุญคุณของเขา บุญคุณของเขาอุปัฏฐากอุปถัมภ์หลวงปู่ฉัน
บุญคุณของเขาอุปัฏฐากพระครูบาอาจารย์ที่เข้าไปเยี่ยมหลวงปู่ฉัน มันไม่มีตลาด มันอยู่ในป่า
ท่านแสวงหาอย่างนั้น นี่ซาบซึ่งบุญคุณของเขา

แล้วบุญของเขา เวลาใส่บาตรๆ เขาห้ามพูด เนื่อนี้พระไม่ใช่ต้นเหตุ เห็นไหม เนื่อสามอย่าง ไม่ได้ยิน ไม่ได้ฟัง ไม่ได้พูด ไม่ได้บอก เขาแสวงหาของเขามาเอง

แล้วถ้ามันไปเอ่ยชื่อ คุณสิ ประเพณีไทย เวลาไปนิมนต์พระ เขาห้ามเอ่ยชื่ออาหารนะ ถ้าเอ่ยชื่อนะ “นิมนต์หลวงพ่อดังนี้ไปกินแกงไก่บ้านดิฉันคะ ดิฉันจะฆ่าไก่ไว้สิบตัวเลย”

ภิกษุฉันข้าวอย่างนั้นเป็นอาบัติปาจิตตีย์ทุกคำกลืน เพราะไถ่ฉันตายเพราะภิกษุนั้น
ภิกษุนั้นเป็นเหตุ

แต่เราไม่ได้ยิน ไม่ได้ฟัง ไม่ได้พูด ไม่ได้ทำอะไร เขาเป็นเจตนาของเขา เขาอยากทำบุญ
ของเขา เขาทำของเขา นี่ไง มันเป็นต้นเหตุ ไม่ได้ยิน ไม่ได้ฟัง ไม่รับรู้ ถ้าได้ยิน ได้ฟัง ได้รับรู้ ฉัน
ไม่ได้ ถ้ามันฉันไม่ได้ ฉันไปมันก็เป็นอาบัติทั้งนั้นแหละ นี่ไง เวลาพระเจ้าถึงไม่ให้พูด ไม่ให้พูด
ไม่ให้ระบุชื่อ ไม่ให้ระบุชื่ออาหาร

ใครเป็นคนชาวพุทธบ้านนอกจะรู้เรื่องอย่างนี้ แต่ถ้าเป็นชาวพุทธในเมือง เวลาไป
 บิณฑบาตก็เวียนเทียนกันอยู่นั่นไง ซ้ำแล้วซ้ำเล่า อาบัติเป็นอย่างไร อาบัติไม่รู้จัก

เราถูกต้องไปนะ ที่ไหนเขาเสื่อมทรามนะ “ทุกกฎ ตดก็หาย ปาจิตติย์ ขี้ก็หาย” นี่พระพุทธ
 ก็นะ ในวงการพระ “ทุกกฎ ตดก็หาย” เขาไม่ถือไม่สาอะไร เขาไม่ถือไม่สา

แล้วธรรมวินัยเป็นศาสดาของเราละ เวลาหลวงตาท่านพูดงี้ นี่ไง อย่าเหยียบหัว
พระพุทธรูปแล้วแสดงธรรม

ทุกกฎ ตดก็หาย ปาจิตตีย์ ชี้ก็หาย ใ้พระยามใหญ่ รองเท้ายาง

เวลาอุดงค์ไป คนที่เขาไม่เห็นด้วยนะ เขาท้งถากท้งถาง ท้งดูถูกท้งเหยียดหยามท้งนั้นนะ แต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านโดนเรื่องนี้มาก เพราะท่านเป็นหัวนอก หลวงปู่เสาร์ท่านโดนมาเต็มที แต่ท่านเก็บไว้ในใจ

อุดงค์วัตรเขาทำเพื่อมกน้อยสันโดษ แล้วเราทำสิ่งใดก็ให้เคารพพระพุทเจ้า ไม่ต้องเคารพใครหรอก เคารพพระพุทเจ้า พระพุทเจ้าห้ามไว้ ห้ามเจาะจง ถ้าเจาะจง พระนั้นมีสิทธิพิเศษ ใครๆ มากก็จะเอาใจแต่พระนั้น

เวลาเราอุดงค์ไป ใ้พระที่ไหน เวลาตามปกติถวายภัตตาหาร เขาห้ามไม่ให้แม่ชีเข้ามาเจาะจง ใ้ถวายของคั่น ถวายของคั่น

ภิกษุฉันไม่ได้ เขาไม่ให้ในวัดนี้ ไม่ใ้มีการลำเอียง ไม่ใ้มีการสูงการต่ำ ให้เสมอภาคกัน ศีล ๒๒๗ เสมอกัน ให้เท่ากัน เราทำอะไรแล้วมันควรจะเคารพพระพุทเจ้า ใ้แล้วคนที่ใจมันลงธรรมๆ มันอึดอัด

นี่ ใ้ เราเคารพพระพุทเจ้า เราไม่ได้เคารพใคร พระพุทเจ้าสอนไว้ ธรรมและวินัยห้ามๆ แล้วจะใ้เราทำอย่างไรละ เพราะพระพุทเจ้าห้ามไว้ๆ หมด ใ้

ฉะนั้น การที่ห้ามไว้แล้วเราอย่าไปทำ เราไม่ทำๆ ถ้าไม่ทำนะ เราไม่ใช่เพื่อใครท้งสิ้น แต่เพื่อพระพุทเจ้า เคารพธรรมและวินัย ใจมันลง สิ่งใดที่ท่านห้ามไว้ๆ ถ้าเรามีสติ

เราอยู่กับหลวงตานะ หลวงตาท่านบอกเลย ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทเจ้าสุดยอดมาก แต่เราก็ไม่สามารถทำให้มันสมบูรณ์แบบได้อ่างนั้นหรอก

ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทเจ้าบัญญัติไว้ พวกเรามีกิเลส มีความพลั้งเผลอ จะทำให้มันสมบูรณ์แบบได้อ่างนั้นไม่ได้ แต่ท่านพูดแล้วเราฟังแล้วตั้งใจมาก

“แต่เราจะพยายามทำให้ผิดน้อยที่สุด”

เวลาท่านพูดนะ ท่านพูดบนศาลา “เราจะพยายามทำให้ผิดน้อยที่สุด”

แต่ถ้าจะไม่ผิดเลย ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันละเอียดถี่ถ้วนแล้วพวกเราสติสัมปชัญญะมันไม่สมบูรณ์พอ

“เราจะพยายามทำให้ผิดน้อยที่สุด” นี่เวลาหลวงตาท่านพูดนะ เราก็ฟังแล้วก็จำมา อะไรที่เป็นอาบัติ อะไรที่พระพุทธเจ้าห้ามไว้ๆ พยายามจะไม่ทำ พยายามจะไม่ทำ แล้วมันมีสติสัมปชัญญะไม่ทำ

ไฉ่เรื่องการบิณฑบาต เขาให้บิณฑบาต ถืออุตุงค์ก็เพื่อความมักน้อยสันโดษอยู่แล้ว แล้วให้เป็นผู้ที่เลี้ยงง่าย ภิกษุให้เป็นผู้ที่เลี้ยงง่าย อะไรก็ได้ตบตาตร กินเข้าไปเถอะ ฉันเข้าไปเถอะ ชาวบ้านเขาเศรษฐกิจไม่ดี เขาทุกข์เขายากปากกัดตีนถีบมา เขาหาสิ่งใดมาเขาจะมาถวายพระ ก็ต้องดีที่สุดของเขาแล้ว แล้วดีที่สุดของเขาแล้ว เวลาเขาจะใส่บาตร เขาเทิดใส่ศีรษะ เขาอธิษฐานถึงบุญถึงกุศลของเขานะ

เวลาเขาใส่บาตรมา ภิกษุผู้ที่ภักติก ถ้ามีศีลบริสุทธิ์ ฉันสิ่งนั้นแล้วมันก็เป็นบุญกุศล แต่ภิกษุถ้ามันเมาใน ถ้าฉันสิ่งใดเข้าไปแล้ว ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเหมือนกับกลิ่นถ่านแดงๆ เข้าไปในคอ เพราะมันมีบาปมีกรรม

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านอบรมท่านสอนมาทั้งสิ้น เวลาพระเวลาพระบวชแล้ว บวชแล้วทำตัวไม่เป็นพระเง เวลาตายไปผ้าเหลืองไม่ตกนรก ผ้าเหลืองไปพาดอยู่ปากนรก เส้าเท่ากับลำตาล เหล็กเท่ากับลำตาลพาดอยู่นั่นละ ผ้าจีวร ไตรจีวรของพระไปพาดไว้ๆ จนแอ่นเลย

เวลาพระที่เขาทำอย่างนั้นมันก็เป็นเรื่องเวรกรรมของเขา เรื่องสติสัมปชัญญะของเขา ถ้าสติสัมปชัญญะเขามากน้อยแค่ไหนมันก็เป็นเวรเป็นกรรมของเขา เหมือนเจ้าหน้าที่

เจ้าหน้าที่ทำผิดมันก็ต้องผิดมากขึ้นใช่ไหม นี่เป็นพระ เป็นพระเป็นศากยบุตรพุทธชินโนรส เป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสียเอง จะทำอะไรแล้วมันมีสติมีสัมปชัญญะขึ้นมา ทำอะไรที่ผิดพลาดมันผิดใจ มันผิดใจ ถ้ามันผิดใจแล้วจะทำอะไรก็ทำเถอะ แต่อย่า ภาษาเราเลย หลวงตาว่าเง เขียบศาสดา เขียบพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม

นี่เหยียบศาสดาใจ ทำผิดๆ กัน แล้วก็ทำกันอยู่อย่างนั้นนะซ้ำๆ ซากๆ ทำกันอยู่อย่างนั้นนะ แล้วมันทำไม ทำไมมันผิดธรรมและวินัย มันไม่ได้ผิดที่ตัวบุคคล ไม่ได้ผิดเขาผิดเราหรือก พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้

เหมือนทางโลกผิดกฎหมาย ผิดกฎหมายเราก็ต้องไปแก้ตามกฎหมายนั้น ใช้นี้ธรรมวินัย บัญญัติไว้เลย เวลาบิณฑบาตไป ถ้าระบุชื่ออาหารนั้น ฟุ้งนินมตฺตังบ้านดิฉันคะ จะแกงไก่ ถวายหลวงพ่อดี

เป็นอาบัติทุกคำกลืนนะนะ เจาะจง เนื้อสัตว์ที่ได้ยินก็ดี เป็นต้นเหตุก็ดี ได้ฟังก็ดี ห้ามฉัน เด็ดขาด

แล้วไประบุมันทำไมละ เราก็ใส่บาตรๆ ของเราไปมันจะเป็นอะไรไป

นี่ไง เราเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ท่านบัญญัติไว้ นี่เป็นวินัยนะ นี่คือ กฎหมาย แล้วเราจะมาย่ำยีกันอยู่อย่างนี้หรือ เราจะมาย่ำยีกฎหมายกันด้วยความ เกรงอกเกรงใจกันอยู่อย่างนี้

ถ้ามันทำอะไรไปเถอะ แต่เวลาปฏิสังขารๆ ใจ เวลาเราพูดไป สิ่งที่ยอมมาถวาย เราไม่ มองตรงนี้นะ เรามอง หนึ่ง เวลาของโยม โยมชัชรตมา น้ำมันมาเท่าไร เสียเวลาเท่าไร อันนั้น สำคัญกว่า สำคัญกว่าเพราะอะไร เพราะมันมีเจตนาใจ เจตนาของคนที่ยากทำบุญกุศลของเขา เจตนาเขาเป็นบุญกุศล เขาแสวงหาสิ่งใด เขาทำสิ่งใดเป็นบุญกุศลของเขา เขาทำสิ่งใดแล้ว มัน是他的

นี่ไง เวลาพระ ปฏิภาณ ผู้ให้ด้วยความบริสุทธิ์แล้ว พระควรจะทำตัวให้ดี เป็นเนื้อนา บุญของโลก เป็นเนื้อนาบุญ หว่านข้าว หว่านเมล็ดพืชไปแล้วให้มันงอกให้มันงามขึ้นมา ให้งอก งามขึ้นมาเป็นบุญกุศลของเขา เขาแสวงหา เขามีเจตนาของเขา มา เราทำสิ่งใดแล้วให้มันเป็น ธรรมๆ ขึ้นมา เป็นธรรมขึ้นมาเพื่อประโยชน์กับเขาไป

แล้วชาวพุทธก็บอก ทำบุญไม่ได้บุญ ทำบุญไม่ได้บุญ

ได้บุญคืออะไรละ บุญมันคืออะไรละ

บุญมันคือสิ่งที่เราทำแล้วมันสบายใจ บุญเราทำแล้ว สิ่งใดมันขัดดอกขัดใจขึ้นมา ถ้าเรา
ได้ระลึกถึงแล้ว มันเบา มันสบาย มันดีงามขึ้นมา ถ้าสิ่งใดเราอยู่บ้านอยู่เรือนของเรามีความ
ขัดดอกขัดใจ มันมีความกดดันในหัวใจ เราคิดถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คิดถึงพระ
พุทธ พระธรรม พระสงฆ์

เวลาเราอยู่ป่าอยู่เขา เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา ระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าทุกที เวลาพระพุทธรูปเข้าไปอยู่ในป่าไปเจอผีเจอสาธ เจอต่างๆ ให้ระลึกถึงพุทโธๆ ให้ระลึกถึง
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าไม่หาย ให้ระลึกถึงพระธรรม ให้ระลึกถึงพระสงฆ์

เวลาเราทุกข์เรายากขึ้นมา เราะระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชวนชวายุอยู่ ๖
ปี ท่านทุกข์ยากอยู่แค่นั้น ท่านทุกข์ยากแค่นั้น เราทำสิ่งใดขึ้นมาให้ระลึกถึงท่าน ท่านลำบาก
กว่าเรา ท่านทุกข์ยากกว่าเรา เพราะสมัยนั้นพระพุทธรูปศาสนายังไม่มีขึ้นมา พระพุทธรูปศาสนา
ไม่มีขึ้นมา เขาก็ยังไม่รู้จักบุญกุศลของเขาเป็นอย่างไร เขาก็อ่อนวอนขอกันไปเรื่องธรรมชาติของเขา

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว ปฏิคาหก ผู้ให้ได้ระลึก
ถึงพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึกของเราไง เราะระลึกถึงพระพุทธรูปเจ้า พระธรรม
พระสงฆ์ รัตนตรัยของเรา แล้วเราก็จะแสวงหาทำบุญกุศลของเรา เราก็แสวงหาพระ แสวงหาผู้
ที่ทรงศีล ผู้ที่เราจะเสียสละของเรา

เราเสียสละของเรา เราเสียสละด้วยความเคารพพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ แล้วเรา
เสียสละด้วยการระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราไม่ได้เสียสละสิ่งที่ต่อหน้าเรา ต่อ
หน้าเราที่มันไว้วางใจได้มันก็ไว้วางใจได้ ถ้าไว้วางใจไม่ได้ เราก็เลือกเอา

เธอควรทำบุญที่ไหน

เธอควรทำบุญที่เธอพอใจ

ถ้าเธอพอใจ เพราะอะไร เพราะมันสบายบุญสบายกรรมไง มันมีความระลึกถึง มีความ
ระลึกใฝ่ใจ ให้ทำที่นั่น แต่ถ้าเธอผลละ เธอผลมันก็เป็นที่ว่าปฏิบัติหาก ถ้าปฏิบัติหากมันสมบุญ

แล้ว เห็นไหม เราทำของเราด้วยบุญกุศลของเรา ด้วยเคารพธรรมและวินัย ด้วยเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติเอง ไง รูดวงควัตรๆ รูดวงควัตรก็เพื่อให้อ่อนน้อม ถ่อมตน รูดวงควัตรขึ้นมาเพื่อให้มันน้อยสันโดษ แล้วเวลาเราบิณฑบาตมาแล้ว บิณฑบาตก็ได้ตามมีตามเกิด

นี่ตั้งใจว่ารูดวงค์ แล้วก็ยังมีแสงหน้าแสงหลัง มียักมีย้าย มีถ้ายมีเท อะไรกันนะ

รูดวงควัตรก็เพื่อความมันน้อยสันโดษ เพื่อให้เห็นโทษของมัน เวลามันขาดมันแคลนขึ้นมา ให้มันรู้จักของมัน ถ้ามันได้สิ่งใดมา ให้มันน้อย ให้มันน้อยสันโดษ เพราะถ้าฉันมากเข้าไปพลังงานมันเหลือใช้ เวลาไปนั่งภาวนาก็สัปหงกโง่งว

ตั้งแต่เข้าพรรษามา วันเข้าพรรษาให้อริยฐานพรรษา ใครจะถือรูดวงค์ข้อไหน จะถือวิกฤตอย่างไรเพื่อกำราบกิเลสในใจของตน เราส่งเสริมพระอย่างนั้น ส่งเสริมพระอย่างนั้น แล้วเรามีการกระทำอย่างนั้นเพื่อประโยชน์ในการภาวนาไ้

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบธรรมๆ ภิกษุอยู่จำพรรษาแล้วพยายามจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้มีคุณธรรมขึ้นมาในหัวใจ ถ้าคุณธรรมขึ้นมาในหัวใจ การอยู่การกินมันเป็นอุปสรรค ธาตุขันธ์ทับจิตๆ

หลวงตาท่านอดนอนผ่อนอาหารของท่านก็เพื่อให้ใจมันแวววาว เพื่อให้หัวใจแจ่มขึ้น ให้มันมีบุญกุศลอันนี้ อันนี้สำคัญกว่า ไม่สำคัญกว่าความเป็นอยู่หรอก

ความเป็นอยู่ เรายะลึกถึงกัน มันได้ทั้งสิ้นนะ แต่อย่าเหยียบหัวพระพุทธเจ้า ทำอะไรก็ทำพอเป็นบุญกุศลก็พอ เพราะพระพุทธเจ้าห้ามไว้ กฎหมาย มันเป็นกฎที่พระพุทธเจ้าห้ามไว้ แล้วเราจะมาทำอะไรกัน

ถ้าเราไม่ควรทำอย่างนั้น มีสิ่งใดก็ใส่บาตรไปก็จบแล้ว เรามีเจตนาที่ดีงามของเราแล้ว ควรให้ดีงามเสมอต้นเสมอปลายไป สิ่งใดที่พระพุทธเจ้าบัญญัติ บัญญัติแล้วเราก็ไม่ควรทำๆ ไง แต่ปฏิสังขารก็เรื่องหนึ่งนะ

เวลาปฏิสังขาร สิ่งใดที่ปฏิสังขาร เรามีธุระปะปัง มั่นคฺยกันได้ มั่นคฺยกันได้เรื่องปฏิสังขาร แต่ไม่ใช่คฺยกันเรื่องที่พระพุทธเจ้าห้าม ห้ามหาเศษหาเลย หาสิ่งที่ชอบใจ พระพุทธเจ้าห้าม ห้าม ห้าม แล้วกิเลสก็เป็นกิเลสอยู่แล้ว ทำให้มันเป็นธรรมๆ เกอะ

ความเป็นธรรมนะ แล้วมันสบายใจทุกๆ ฝ่ายไง เพราะเราเคารพพระพุทธเจ้า เราเคารพธรรมและวินัย แล้วเวลาจะพูดไปมันสะท้อนนะ มันสะท้อนถึงพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าห้ามของนี้พระพุทธเจ้าห้ามไว้ทั้งสิ้น วินัยห้ามไว้ๆ แล้วเรามาฝึกกันเอง มาทำกันเอง มันจะเป็นประโยชน์อะไรขึ้นมา ไม่ควรทำ แล้วให้มันเป็นประโยชน์นะ

ฉะนั้น เวลาถืออุตุงค์ อุตุงค์แล้วก็เพื่อง่ายน้อยเพื่อสันโดษ มันจะมีอะไรมาน้อยก็ช่างหัวมันเกอะ

ไฉนหลวงตาท่านพูด มันอยู่ที่บารมีของคนคนนั้น ดุสิ ทุกตะเข้ญใจที่ว่าไม่เคยฉันทข้าวอิมเลย พระอรหันต์นะเนะ เขาไม่เคยมีไม่เคยเป็นก็แล้วแต่ของของเขา พระสืวลีเขามากมาย มหาศาลก็เป็นบุญกุศลของพระสืวลีเขา

ไฉ้เราทำอย่างไรก็ได้ให้มันได้อย่างนั้นเกอะ แต่อย่าไปเหยียบหัวพระพุทธเจ้า จะพูดอย่างนั้นเลยละ

มันสะท้อนใจนะ พระพุทธเจ้าห้ามไว้ แล้วเรามาทำกันเอง แหม!

ฉะนั้น ทำอย่างไรก็ได้ให้มันเป็นธรรมๆ พอ เราไม่ใช่วังเกียจ เราไม่ใช่อย่างนั้น แต่พระพุทธเจ้าห้ามไว้ ไม่ให้เอ๋ย ไม่ให้พูด ไม่ให้ต่างๆ

เวลาหลวงปู่มั่นสอนไป บิณฑบาตทอดสายตาลงต่ำแค่ ๓ ก้าว เวลาคนเขาใส่บาตรเห็นแค่มือเท่านั้นนะ เห็นแค่มือเขาแล้วไม่ยุ่ง นี่ข้อวัตรปฏิบัตินะ เสดยวัตร อยู่ในปาฏิโมกข์ แล้วเราก็ควรทำให้มันอยู่ในขอบเขต อย่าให้มันพ้นเพื่อน อย่าให้มันลูกลามอะไรออกไป แล้วมันก็จะไปเรื่อย มันไม่จบไม่สิ้น ไม่มีวันจบ

เราพยายามทำให้มันอยู่ในกรอบ ถึงมันจะไม่ดีที่สุดก็ยังมีสติสัมปชัญญะ

เราห่วงมากนะ หลวงปู่ลี หลวงตา เวลาท่านถึงที่สุดแล้ว มันไม่รู้สีกตัวแล้ว เราถึงได้บอก
ประจำ ถ้ากูยังรู้สึกตัวอยู่นะ ห้ามส่งโรงพยาบาลเด็ดขาด เว้นไว้แต่กูไม่รู้สีกตัวแล้ว นั่นเรื่องของ
พวกมึง แต่สำหรับกูนะ ถ้ายังมีความรู้สึกอยู่ กูไม่ไปไหนทั้งสิ้น เอวัง